

asfi temma al. Teiseks kinnitas ta omma
rifi ja ehhtas tuggewad linnad Juda ma-
le. Sepärrast holdis Jehowa ka rahholist
asja seäl maal et ühtegi sõdda ei tounud
ta wasto neil aastail, sest Jehowa andis
temmale hingada, et keif ta tõ piddi hästi
korda minnema. Sedda wiisi maenitses
temma ka ommad allemad ja ütles neile.
Ehhitagem need linnad ülles ja tehkem
mürid senna ümber ja tornid, wärrawad
ja pomid, ni kaua kui se ma weel meie ees
on, sest meie olleme Jehowat omma Jum-
malat noudnud, meie olleme tedda noud-
nud, ja temma on meile annud hingada
ümberkaudu; ja nemmad ehhitasid, ja se
läks neile korda. Alal olli ka sõdda-wäg-
gi, mis kilbid ja pigid kand's. Judast kolm
sadda tuhhat, ja Benjaminist, kes kilpi
kandsid ja ammo wõisid ülestombada,
kaks sadda ja kahheksa kümme tuhhat,
keif need ollid wäggewad wahwad meh-

hed. Kui nüüd Alsa ennast nenda olli kin-
nitand ja walmistand, siis touis ta wasto
ülles Sera se Mora mees ühe wäega,
mis tuhhat kord tuhhat, ja kolme saa
sõa-wanõriga ja tuli Maresani. Et nüüd
käl ni suur hulk ta peäle tuli, siiski ei kar-
dand Alsa mitte, waid läks ta wasto, ja
mollemad seadsid taplust Sewata orgus
Maresa jures. Ja Alsa hüdis Jehowa om-
ma Jummal pole ja ütles: Jehowa! se
ep olle middagi sinno ees, et sa aitad sedda,
kel ep olle ranimo, selle wasto, kel paljo on;
aita meid, Jehowa meie Jummal, sest sin-
no peäle toetame meie ennast, ja sinno nim-
mel olleme tulnud selle hulga wasto: sinna
olled Jehowa meie Jummal, ärgo sago
sant innimenne joudo sinno wasto. Selle
paltwe peäle lõi Jehowa need Morameh-
hed mahha Alsa eest, ja Juda eest, ja need
Mora-mehhed põggeneid ärra. Ja Alsa
kas neid tahta omma rahwaga Kerarist
sadi,